

DNFs rejse til New Zealand

I foråret 2005 tog 20 mennesker afsted på Dansk Naturhistorisk Forenings rejse til New Zealand. Kaskelothvaler og guløjet pingvin var blot nogle af turens highlighths.

Af Birgith Sloth, turleder.

På udrejsen gjorde vor gruppe på 20 deltagere to dages stop i et fugtigt og varmt Singapore. Her besøgte vi Sungei Buloh vådområdet – en tropisk perle med flotte mangrover og et spændende dyreliv. Udover forskellige fugle var vi heldige at se to odere, der sov på jorden tæt ved stien. I mangroveområdet var der mange små varaner fra sidste ynglesæson. Der blev også tid til et besøg i Singapores botaniske have, som har store samlinger af blandt andet orkideer.

Vor rejse fortsatte til New Zealands sydø, hvor vi fra Christchurch kørte

rundt i tre lejede minibusser. Øen er på 151.000 km² og her bor flertallet af den ene million indbyggere i få og spredte byer. Vi var heldige at den berømte New Zealandske regn stort set kun faldt om aftenen, eller på dage hvor vi skulle køre langt, og kun én enkelt dag stormede det. To dage efter vi havde besøgt Fiordland Nationalpark, faldt der på et døgn knap 300 mm regn. Når man tænker på at det i denne park regner 260 dage om året, var vi heldige, at det på dagen for vort besøg kun var let overskyet. Selv landets højeste bjerg, Mount Cook, tittede flot frem mellem skyerne, da vi vandrede rundt i dalen ved bjergets fod.

Overalt på vor tur hørte vi om og så de problemer, som indslæbte arter af dyr og planter påfører landets natur. New Zealands fredningsmyndigheder bruger hvert år mange millioner kroner på at udrydde rotter, lækatte og australsk possum. Et motto for arbejdet er: "Beskyt skoven, æd en possum". Faktisk ser man i dag mange strikprodukter, hvori der indgår possum-uld.

Ikke kun New Zealands dyr og planter fangede deltagerenes interesse. Mange steder på vor 2500 km lange køretur udpegede og fortalte gruppens geolog med begejstring om de spændende fænomener, som specielt syddøens geologi byder på.

Den første store naturoplevelse var en hvaltur ud fra Kaikoura. Vore forventninger blev indfriet. Vi fik set de akrobatiske hectors delfiner og mørk hvidskæving på tæt hold og flere kaskelothvaler, der prustede i vandoverfladen, for derefter med majestætisk løftet hale at dykke ned for at snuppe et par blæksprutter. Her så vi også turens første art af albatros.

På et spændende besøg på opdrætscentret for verdens mest sjældne vadefugl, den sorte stylteløber, hørte vi om hvordan man fra 1981 har arbejdet på at øge bestanden, som da var på under ti fugle. Nu lever mere end 60 fugle i naturen. Efter besøget på centret kørte vi ud til et delta-område, hvor nogle af de opdrættede fugle har slået sig ned. Udover en stor flok introducerede canadagæs fik vi set flere lokale fuglearter og til stort held også et par sorte stylteløbere samt deres to unger fra i år.

I Fiordland Nationalpark kørte vi tværs gennem parken omgivet af de flotteste bjerglandskaber. Vi var ude at se på en gletscher og fik set keapapegøjer på nærmeste hold. Botanikerne viste os blomstrende orkideer, fuchsia-træer med kanelfarvede stammer, bregnetræer og flere arter af sydbøge. På den flotte sejltur på Milford Sound så vi pelssæler.

Vi besøgte også et undervandsobservatorium, der er indrettet i fjorden. Her så vi de fisk og koraller, bl.a. sortkoraller, som findes under fjordens vandoverflade. Parkens besøgs-

center var velforsynet med spændende bøger og vor bagage blev tungere og tungere. På parkens opdrætscenter fik vi set den sjældne Takehe, en sumphøne på 65 cms højde. Man troede, at den var uddød, men i 1948 blev en lille flok fundet i et afsidesliggende område.

En af de berømte vandreture i parken hedder Kepler-stien. Den beredte os en spændende vandretur, hvor vi

fik set flere endemiske fuglearter, bl.a. den gulpandede parakit, og mange spændende træer og planter – ikke mindst mange bregner. Vor sidste oplevelse i parken var en aftensejltur på Te Anau søen, hvor vi besøgte kalkstenshuler og så Sankt Hans orme, der oplyste hulernes mørke loft.

Helt mod syd besøgte vi centret for opdræt af tuatara – den treøjede øgle. Vi fik set begge arter af disse 'levende fossiler' bl.a. den over 100 år gamle

Henry, en af de første tuataraer centret erhvervede. Centret opdrætter med held tuataraer og har samlet megen viden om dem. Southland-museet rummer udover opdrættet en meget fin udstilling om naturen på Chatham og andre fjernt liggende småøer.

Vi efterlod nu bilerne og sejlede over til Stewart Island, hvor vi boede i tre nætter. På vandreture fra vort hotel havde vi rig mulighed for at se et stort antal af den store, flotte, endemiske due, som var travlt optaget af at æde frugterne på øens Fuchsia-træer. En af dagene var vi på tur til øen Ulva, der er beklædt med frodig, tempereret regnskov. Her fik vi set flere fuglearter bl.a. plettet weka, kaka papegøje og rødpandet gede-parakit. Helt forgabte var botanikerne, som knapt kunne tage et skridt før en ny spændende plante måtte beses. Vor guide var den tidligere leder af regionens skovdistrikt, som kendte øen til mindste afkrog, og kunne berette at den sidste postmesters kone var fra Danmark.

På sejlturen mellem de omliggende småøer, fik vi set mange havfugle, bl.a. den lille blå pingvin. Den helt store oplevelse var, da skipper gjorde holdt og smed fiskeaffald overbord. I løbet af kort tid var vi omgivet af blandt andet over 30 albatrosser af tre forskellige arter. Grundet den megen blæst på Stewart Island fik vi ikke set Kiwi i naturen og måtte nøjes med at se dem i Kiwi-huset i Christchurch.

På turen tilbage til Christchurch besøgte vi på Otago-halvøen en koloni af den sjældne guløjede pingvin. Et par af pingvinerne stillede velvilligt op tæt på stien, hvor vi fik lejlighed til at studere dem nærmere. På stranden ud for kolonien havde et par søløver lagt sig til rette. De er ikke velkomne på disse kanter da de ynder at æde pingviner, der svømmer til og fra kolonien.

Vi besøgte også Royal Albatros Centret. Kongealbatrosserne havde unger som vi kunne iagttage fra observatoriet, og dermed havde vi set vor femte art af albatros. Fra centret så vi også flere unge albatrosser som fløj rundt om klinten. Alle var enige om at denne største art af albatros virkelig er imponerende.

Otago museet gav fin information om maoriernes kultur samt landets særegne natur, og den botaniske have i Dunedin havde arrangeret en meget fin rundvisning for os til havens spændende afsnit bl.a. af hjemmehørende arter samt en flot Sydafrika-udstilling.

Udmattede og tilfredse med vore mange fine oplevelser, begav vi os afsted på den lange hjemrejse.

